

РЕШЕНИЕ

№ 6595

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря В. М. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20231110166636 по описа за 2023 година

Ищецът П. К. С. твърди, че работил при ответника „.....“ ЕООД по трудов договор сключен на 3.1.23г. като „монтажник хладилни и климатимни инсталации“ на 8-часов работен ден. Основното месечно трудово възнаграждение било уговорено в размер на 780 лв., заедно с 0.6% ДТВ за трудов стаж и професионален опит. Реално ищецът получавал на ръка 1500 лв. Трудовият договор бил прекратен със заповед № 1 от 2.10.23 г. на основание чл. 327, ал.1, т.2 КТ след подадено заявление от ищеца поради неизплатени трудови възнаграждения. Ищецът сигнализирал Инспекцията по труда, която констатирала неизплатени трудови възнаграждения, както следва: за месец юли 2023 г., за 21 отработени дни, сума за получаване след нормативно определените удържки (за данъци и осигуровки) в размер на 605,27 лв.; за месец август 2023 г. за 13 отработени дни и 10 дни платен годишен отпуск, сума за получаване е в размер на 605,27 лв. и за месец септември 2023 г. за 19 отработени дни сумата за получаване е в размер на 605,27 лв. Моли да се осъди ответникът да му плати: сумата 4500 лв. уговорено и неплатено възнаграждение за периода юли-септември 2023 г. вкл., и сумата 800 лв. обезщетение за 10 дни неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до изплащането им. /Претенцията по т. 3 е недопустима, тъй като законът не допуска алтернативно предявяване на искове, а и така или иначе съдът може да уважи частично иска, когато не установи претендирания размер/. Претендира разносните по делото.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът не е депозирал отговор.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са обективно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 224, ал. 1 КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ, работодателят дължи заплащане на трудово възнаграждение за извършената работа. Това е елемент от трудово правоотношение, което включва престиране на работна сила от физическо лице и насрещно задължение за възмездяването ѝ чрез заплащане на работна заплата. За основателността на предявения иск по чл. 128 КТ е необходимо да се установи, че в процесния период страните са били обвързани от трудово правоотношение и възмездяването на положения труд не е извършено в цялост без да е налице основание за това. В тежест на работодателя е да докаже положителния факт на заплащане на дължимото трудово възнаграждение.

Страните не спорят относно съществуващо между тях трудово правоотношение, възникнало на 3.1.23 г. и прекратено със заповед № 1 от 2.10.23 г. на основание чл. 327, ал.1, т.2 КТ след подадено заявление от ищеца поради неизплатени трудови възнаграждения, по което ищецът заемал длъжността „монтажник“ с основно трудово възнаграждение в размер на 780 лв. и че към датата на прекратяването му ищецът не е използвал 10 дни платен годишен отпуск.

Доколкото писмената форма на трудовия договор е такава за неговата действителност, то следва че и елементите на трудовото правоотношение са тези, уговорени писмено между страните. Въз основа на трудовия договор работникът/служителят може да претендира само уговореното с него възнаграждение, в случая в размер на 780 лв.

Не се спори, че за периода юли-септември 2023 г. вкл. ищецът е изпълнявал трудовите си задължения и работодателят му дължи трудово възнаграждение съобразно с отработеното време.

От доклад на Инспекцията по труда, се установява, че е констатирано неизплащане на трудови възнаграждения, както следва: за месец юли 2023 г., за 21 отработени дни, сума за получаване след нормативно определените удържки (за данъци и осигуровки) в размер на 605.27 лв.; за месец август 2023 г. за 13 отработени дни и 10 дни платен годишен отпуск, сума за получаване е в размер на 605.27 лв. и за месец септември 2023 г. за 19 отработени дни сумата за получаване е в размер на 605.27 лв.

Доколкото не се доказва от работодателя да е платил дължимите възнаграждения за процесния период, искът по чл. 128, т.2 КТ следва да се уважи за така установения нетен размер от 1815.81 лв., като се присъди законната лихва от подаването на исковата молба до окончателното плащане.

Според чл. 224, ал. 1 от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение се дължи от работодателя обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск на работника /служителя. По делото се установи, че към датата на прекратяване на трудовия договор между страните за ищеца са останали 10 дни неизползван платен годишен, обезщетението за които, на база уговореното БТВ, възлиза на 390 лв. брутен размер, за които искът следва да се уважи ведно със законната лихва от датата на предявяването му.

Относно разноските: Ищецът има право на разноски съгласно чл. 78, ал.1 ГПК за защитата по исковете в размер на платените 750 лв. адвокатско възнаграждение.

Съгласно чл. 78, ал.6 ГПК, следва да се осъди ответникът да заплати по сметка на СРС държавна такса върху уважените искове в размер на 88.23 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, ДА ЗАПЛАТИ на П. К. С., ЕГН, гр. София,, на основание чл. 128 и чл. 224, ал. 1 КТ, сумата 1815.81 лв. трудови възнаграждение в нетен размер за периода м.юли-м. септември 2023 г., и сумата 390.00 лв. брутен размер на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, ведно със законната лихва от 05.12.2023 г. до окончателното им изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 128 КТ лв. за разликата над 1815.81 лв. до претендираните 4500 лв. и иска по чл. 224 КТ за разликата над 390 лв. до претендираните 800 лв.

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, ДА ЗАПЛАТИ на П. К. С., ЕГН, гр. София,, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, сумата от 750.00 лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София,, да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 88.23 лв.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____